

at jeg gik ud fra, at han stod paa samme Standpunkt, som Folketingets Flertal har staaet paa og som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) staaer paa, nemlig det almindelige borgerlige Ægteskab. Dertil nikkede Kultusministeren bifaldende. At det er Justitsministeren, der skal forelægge Sagen, er en helt anden Sag; men selvfølgelig betyder Kultusministerens Anskuelse noget med Hensyn til, om den samlede Regering vil tillade Justitsministeren at forelægge en saadan Sag.

Berntsen: Jeg vil nødig gøre det ærede Medlem Uret — det falder mig aldrig ind —, og jeg har ikke med Villie villet tillægge det ærede Medlem Udtalelser, som han ikke har benyttet. Der er altsaa en Misforstaaelse fra min Side. Men for øvrigt er jeg selvfølgelig taknemmelig for den smukke Formaning, det ærede Medlem gav mig. Det er jo ikke uvant, at det ærede Medlem optræder docerende og formanende overfor sine Kolleger. Jeg fristes en Gang imellem til at tænke mig, at det er en gammel Degn, der tror, at han sidder mellem en Flok Disciple, som han har Ret til at eksaminere og katekisere, naar det behager ham. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg forleden Dag tillagde ham den Uvane at ville interpellere sine Kolleger. Men derved gjorde jeg mig jo ikke skyldig i nogen Fejl; deri havde jeg Ret, for det ærede Medlem har jo den Uvane, at han tror, at han ved enhver Lejlighed, naar det behager ham, kan staa op og stille Spørgsmaal snart til Povl, snart til Per. Den Advarsel, jeg gav det ærede Medlem forleden, har jeg ingen Grund til at beklage mig over.

Borghjerg: Der er ingen Ting, jeg hader mere end Doceren og Eksamineren, intet, der ligger mig saa fjernt. Men at interpellere paa et vigtigt politisk Punkt, hvor Spørgsmaalet har en aktuel politisk Interesse, det er enhver Rigsdagsmands Ret, grundlovmæssige Ret endda. Det kan man ikke lade sig afskære fra, fordi det paa et enkelt Punkt og i en enkelt Situation generer det ærede Medlem fra Assens (Berntsen). Men jeg maa gentage, hvad jeg har sagt før: Er han saa bange for en saadan ubehagelig Interpellation, som han i dette Tilfælde kaldte en Eksamination, skal han først og fremmest vende sig til sin Kollega indenfor Delegationen, det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), der begyndte Finansdebatten med en Eksamination af

den nuværende Regering. Jeg tror saamænd heller ikke, at Forholdet indenfor Delegationen er saa intimt, mindst paa Fyn — Sydfyn f. Eks. —, at det ærede Medlem i og for sig behøvede at fraskære sig Retten til en lille Stikpille mod det ærede Delegationsmedlem. Det ærede Medlem skal gaa den Vej og skal ikke atter svare, at jeg ikke skal følge et daarligt Eksempel, for jeg anser det i dette Tilfælde for et udmærket Eksempel, der har bragt megen Nytte og ikke mindst, fordi det til sidst førte til den Udtalelse af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), hvorover vi alle glæde os.

Hornstrup: Da det kirkelige Udvalg for længe siden har afgivet Betænkning, og der formentlig ikke inden 1911 vil kunne optages en Forhandling om Folkekirkens Forfatning og fremtidige Ordning, saa forekommer det mig, at en Forlængelse indtil 1. April 1911 af Lovene Nr. 86 og 89 af 15. Maj 1903 vil være meget ønskelig. Jeg er nemlig enig med det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (K. Kristensen) i, at det kirkelige Udvalg er en raadgivende Forsamling, og at det dog godt kunde tænkes, at der i den nærmeste Fremtid kan trænges til et godt Raad angaaende Folkekirkens Ordning, og det forekommer mig derfor at være meningsløst nu at ville ophæve det kirkelige Udvalg.

Hvad angaar Menighedsraadene, vil det efter mit Skøn være meget uheldigt, om deres Virksomhed skulde ophøre nu. Jeg tror, at Menighedsraadene, i alt Fald i Almindelighed, have gjort et overmaade godt Arbejde. I alt Fald kan jeg efter Erfaringerne fra min egen Egn ikke se anderledes paa det.

Jeg kan derfor paa min Gruppes Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse her i Tinget i den Skikkelse, det har faaet i Landstinget.

H. L. Møller: Jeg skal erkende, at det vil volde adskillig Vanskelighed og bringe ikke saa lidt Forvirring, dersom Menighedsraadene bortfalde til næste Aar, hvad de jo gøre, hvis der ikke mellem Tingene kan opnaas Enighed om en Forlængelse af Menighedsraadsloven. Naar jeg er betænkelig ved at gaa med til en Forlængelse af Menighedsraads-Institutionen i den Form og i den Udstrækning, som Folketinget i Fjor vedtog, saa er det, fordi jeg nødigt ser et saa stort og vigtigt Stykke af Arbejdet paa en Forfatning for Folke-